

РЕШЕНИЕ

№ 662

гр. Пловдив, 17.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николинка Г. Цветкова

Членове: Фаня Т. Рабчева Калчишкова
Елена З. Калпачка

при участието на секретаря Пенка В. Георгиева
като разглежда докладваното от Е. З. Калпачка Въззивно гражданско дело №
20235300500780 по описа за 2023 година

Производство по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Производството е образувано по въззивна жалба на Д. С. А. срещу Решение № 301/23.01.2023 г., постановено по гр.дело № 12441 по описа на РС Пловдив за 2022 г., с което е увеличен размера на определена месечна издръжка, която Д. С. А. заплаща на непълнолетният си син – С. Д. А., действащ лично и със съгласието на своята майка – Е. Щ. А., съгласно Решение №1250/13.04.2020 г., постановено по гр.д.11768/2019 г. на ПРС 1. бр.с. от 250 лв. на 300 лв., като е осъден Д. С. А., да заплаща на непълнолетният си син – С. Д. А., действащ лично и със съгласието на своята майка – Е. Щ. А., месечна издръжка в размер на 300 лв, начиная от 30.08.2022 г. /депозирание на исковата молба пред съда/, занапред, до навършване на пълнолетие от детето или настъпване на обстоятелства, водещи до изменение или прекратяване на задължението за издръжка, ведно със законната лихва върху всяка просрочена вноска – от падежа до окончателното и изплащане, както и направените по делото разноси.

Жалбоподателят обжалва решението изцяло, като го счита неправилно и несъобразено със законовото изискване размерът на месечната издръжка да бъде съобразен както с нуждите на детето, така и с възможностите на родителя, осъден да я заплаща. Сочи, че по делото са събрани достатъчно доказателства, от които да се направи извод за неговата неработоспособност, поради което не получава никакви доходи. Оспорва изводите на съда в обжалваното решение, че може да издържа детето си от притежаваното от него имущество,

както и, че детето му посещава извънкласни форми на обучение. Счита, че инцидентните бъдещи събития – абитуриентска вечер и държавни зрелостни изпити не следва да влияят на размера на месечната издръжка, която той е задължен да заплаща на детето си. Не оспорва твърдението на съда, че следва да осигурява възможност на детето си да живее добре, да се учи и развива, но за съжаление няма възможност да поеме увеличения размер на месечната издръжка. Моли да бъде отменено изцяло обжалваното решение, като неправилно и незаконосъобразно.

В подадения писмен отговор от С. Д. А., действащ със съгласието на майка си Е. А., чрез адв. И., обжалваното решение се счита за правилно и законосъобразно, постановено съобразно материалния закон, съобразено с обстоятелството, че задължението за издръжане на детето до навършване на пълнолетие възниква за родителите с факта на раждането му, независимо дали са трудоспособни и могат да се издържат от имуществото си. Счита, че жалбоподателят сам се поставя в положение да не реализира доходи, а изслушания по делото свидетел е заинтересуван от изхода на делото, но дори и да се приеме, че не работи и не получава доходи поради нетрудоспособност, то задължението за издръжка на ненавършило пълнолетие дете е безусловно. Моли да бъде потвърдено решението като правилно и законосъобразно, а въззивната жалба да бъде оставена без уважение. Претендира разноски.

Въззивната жалба е подадена в срок, от страна, която има право и интерес да обжалва и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Предвид горното и на основание чл. 269, изр. 2 от ГПК следва да бъде проверена правилността на решението, като съдът се произнесе по правния спор между страните.

Районният съд е бил сезиран с иск с правно основание чл. 150 от СК от непълнолетния С. Д. А., действащ със съгласието на майка си Е. А., срещу Д. С. А., за изменение на опредЕ.та с Решение №1250/13.04.2020 г., постановено по гр.д.11768/2019 г . на ПРС 1. бр.с. издръжка от 250 лв. на 300 лв. месечно, считано от завеждане на иска, ведно със законната лихва до окончателното изплащане на задължението.

Ответникът е възразил, като е посочил, че липсва значително изменение на обстоятелства от постановяване на предходното увеличение на издръжката, нито по отношение на нуждите на детето, нито е изтекъл дълъг период от време, а наведените твърдения са недоказани и абстрактни, а той няма доходи, с които да покрива задължението.

При постановяване на решението си, с което е уважен изцяло предявения иск, районният съд е приел, че е доказано изменение на обстоятелствата, по смисъла на чл. 150

от СК, с оглед изминалия период от време повече от три години от определяне на предишния размер на издръжката, в който са нараснали нуждите на детето, което е било в осми клас, а сега в единадесети, като му предстои завършване на училище и полагане на зрелостни изпити, икономическата обстановка в страната е значително променена, като стоките от първа необходимост, а и не само, са поскъпнали значително. Прието е, че ответникът има финансовата възможност да заплаща така поисканото увеличение на издръжката, тъй като е получил доходи от продажба на имущество, както и има запазено право на ползване на имот в гр. Пловдив, където не живее и може да бъде ползвано за получаване на месечен доход.

Пред районен съд са събрани писмени доказателства – удостоверение за раждане на детето, удостоверения за родствени връзки на страните, справки от компетентните органи за получавани доходи и притежавано имущество, нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот, социални доклади, медицинска документация за удостоверяване на здравословното състояние на ответника, разпитани са свидетели, като тези доказателства да подробно описани в постановеното решение. Във въззивното производство не са сочени и приети нови доказателства. Приетата от първоинстанционния съд фактическа обстановка в мотивите на обжалвания акт не се оспорва от страните, които спорят по отношение на направените от съда правни изводи въз основа на приетите доказателства. Съдът споделя напълно установената фактическа обстановка в обжалваното решение, като съответна на събраните по делото доказателства, обсъдени по отделно и в тяхната взаимовръзка, а и липсва основание да приеме друга такава, без изрично възражение в тази част на страните по делото, като на осн. чл. 272 ГПК препраща към нея.

При така установените факти съдът намира постановеното решение правилно. В своята константна практика Върховният касационен съд приема, че нуждите на лицата, които имат право на издръжка, се определят съобразно с обикновените условия на живот за тях, като се вземат предвид възрастта, образованието и другите обстоятелства, които са от значение за конкретния случай, а възможностите на лицата, които дължат издръжка се определят от техните доходи, имотното им състояние и квалификация. Двамата родители дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца съобразно с възможностите на всеки от тях поотделно, като се вземат предвид и грижите на родителя, при когото се отглежда детето. Така също детето има право да бъде отглеждано и възпитавано по начин, който да осигурява неговото нормално физическо, умствено, нравствено и социално развитие – чл. 124, ал. 1 СК. На това право съответства задължението на родителят да се грижи за физическото, умствено, нравствено и социално развитие на детето, за неговото образование и неговите лични и имуществени интереси. Израз на горните права и отговорности е и задължението на всеки родител да осигурява условия на живот необходими за развитие на детето, което включва и издръжка на ненавършилите пълнолетие деца. (в този смисъл Решение № 58 от 16.04.2019 г. по гр. д. № 2931 / 2018 г. на Върховен касационен съд, 4-то гр. отделение)

При така събраните доказателства действително се установява съществено и трайно

изменение на обстоятелствата при първоначалното определяне на размера на дължимата за детето издръжка. От предходното решение за изменение на присъдената издръжка са изминали малко повече от три години, но през това време обстоятелствата, във връзка с нуждите от издръжка на детето са се променили трайно и съществено. Детето е в период на изключително бурен растеж, във възраст, в която се променя физически и психически и за него възниква необходимостта от средства не само за задоволяване на физическите нужди, а и нараства необходимостта от средства за социално общуване и интелектуално развитие, като следва да се вземе предвид, че детето изучава изкуство, за което са необходими и специфични пособия за рисуване. В същото време са настъпили съществени социално-икономически промени, белязани със значителен и прогресивен и постоянен ръст на инфлацията, като индикатор за това е и повишаване на размера на минималната работна заплата за страната, с която е обвързан и законоустановения минимален размер на издръжка на лице, което не е навършило пълнолетие. Размерът на издръжката съгласно чл. 142, ал. 1 СК се определя в зависимост от нуждите на детето и възможностите на родителя, който я дължи. Към момента на определяне на размера на дължимата издръжка детето е било на четиринадесет години, а сега е на 17, в период на бурен растеж, нараснали са нуждите му от средства и за задоволяване на ежедневните нужди от храна, дрехи и учебни помагала, така и за социално и интелектуално развитие, което предполага завишени разходи за задоволяване на нуждите на детето.

Към определяне на изменения размер на издръжката майката е получавала месечен доход от около 800 лв., който не е увеличен трайно и значително, а за бащата не се е установило получаване на месечен доход. първоначалната издръжка. Действително са налице данни за влошаване на здравословното състояние на бащата, поради което твърди да не може да получава трудови доходи, без да се представят доказателства за установена по надлежен ред неработоспособност. Вярно е, че на съобразяване подлежат и възможностите на родителя да заплаща издръжка с оглед на доходите, имотното му състояние, квалификация, дали има задължения за издръжка към други лица и т.н. Горното е взето предвид от съда, но с оглед доказано получени доходи от продажба на недвижимо имущество, установено с приложения нотариален акт, както и притежаваното право на ползване на недвижим имот в район централен в гр. Пловдив от бащата, правилен е извода на районния съд, че същият може да се издържа от имуществото си, както и да издържа непълнолетни си син. Въпреки, че не реализира трудов доход, с оглед доходите от имуществото си, той може и е длъжен да се грижи за физическото, умствено, нравствено и социално развитие на детето, за неговото образование, поради което следва да поеме малко по-голяма част от издръжката му, която съдът определя на 550 лв., а именно частта от 300 лева месечно, като останалата част поеме майката, която, въпреки, че осъществява и непосредствените грижи за отглеждане и възпитание на детето, реализира и трудов доход.

Съобразявайки дадените указания в ППВС № 5 от 16.09.1970 г. и служебната си роля по въпроса за определяне на издръжката по размер, съдът намира, че не следва да се възлага на родителя, който упражнява родителските права, да провежда пълно и главно доказване

относно конкретен размер на доходите, с оглед материалните възможности на другия родител да дава издръжка. Неоснователни са и доводите във въззивната жалба за липса на доказателства за всеки един разход, обуславящ размера на издръжката, доколкото не се доказва по делото посещаване на извънкласни форми, разходи за подготовка на държавни зрелостни изпити. Действително разходите за държавни зрелостни изпити и абитуриентска вечер са еднократни, като конкретен разход за тях няма доказан и не е взет предвид от настоящият състав при определяне на размера на издръжката, но доколкото е доказано основанието за изменението на определена издръжка – наличие на трайно и съществено увеличаване на разходите на детето и изменение на социално-икономическите условия в страната, съдът може и е длъжен да определи размера на необходимата месечна издръжка, съобразявайки и нормата на чл. 162 от ГПК, което е сторено в конкретния случай.

Като е достигнал до същите правни изводи районният съд е постановил правилен съдебен акт, който следва да бъде потвърден.

Направено е своевременно искане от въззиваемия за заплащане на разноски за въззивното производство, на каквито има право, с оглед разпоредбата на чл. 78, ал. 3 ГПК, представени са доказателства за сторени реално такива в размер на заплатено адвокатско възнаграждение от 300 лв. по договор за правна защита и съдействие от 10.04.2023 г., като това искане следва да бъде уважено.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 301 от 23.01.2023 г. по гр.д. № 12441/2022 г. по описа на РС Пловдив, III брачен състав.

ОСЪЖДА Д. С. А., ЕГН *****, с адрес***, да заплати на С. Д. А., ЕГН *****, със съгласието на неговата майка Е. Щ. А., ЕГН *****, ***, сумата от 300 лв. (триста лева) направени разноски в производството за заплатено адвокатско възнаграждение, на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____